

Znao je da je učinio najbolje što je mogao i bilo mu je žao što je bez rezultata. Godina je uskoro došla kraju i mladi šefovi su se sa svojim biljkama ponovno okupili oko generalnoga direktora. Džim je rekao svojoj ženi da neće nositi praznu teglu, ali ga je ona, ipak, uspjela na to nagovoriti, rekavši mu neka pošteno kaže što se dogodilo. Osjećao je mučninu i podmuklu bol u trbuhu. Ovo će, slutio je, biti za njega najneugodniji trenutak u životu. Ipak, znao je da je ona u pravu i bio je čvrsto uvjeren kako ništa nije pogrešno učinio.

Unio je svoju praznu teglu u sobu za sastanke. Ugledao je na stolu različite, pažljivo odnjegovane biljke. Sve su bile prelijepje, upravo neodoljivo privlačne u svojoj bujnosti. Stavio je, uz podsmijeh svojih prijatelja, svoju praznu teglu na pod. Bio je u pravu. Pred njim su bili tužni trenuci.

Kada je generalni direktor stigao, pogledom je preletio preko svih biljaka i pozdravio kandidate. Džim je ostao straga kako ne bi susreo njegov pogled.

“Kako ste ih samo lijepo odnjegovali!” - počeo je generalni direktor, “Vidim da mi neće biti jednostavno pronaći nasljednika...” I u tom je času spazio praznu teglu. Zatražio je od potpredsjednika da ju donese i dovede vlasnika naprijed. Džim je potrnuo. “Sada će puknuti bruka... Možda će me izbaciti iz firme.” - pomislio je.

Kada je istupio, generalni direktor ga je upitao što se to dogodilo s njegovom sjemenkom? I Džim mu je sve, iskreno i pošteno, ispričao.

Onda zatraži da svi sjednu - osim Džima. Pogledao ih je i rekao:

“Džime, veoma sam ponosan na tebe... Poštovani, Džim je novi generalni direktor firme!”

Svima je to izgledalo gotovo nestvarno, posebice Džimu. “Pa... kako je to moguće? Moja tegla je prazna...”, - mucao je zbunjeno.

Stari generalni direktor pojasni:

“Prije godinu dana ja sam svakome od vas dao sjemenku iz koje ne može ništa niknuti. Dao sam vam mrtvo sjeme, sterilno. Svaki od vas, kada je vidio da ništa ne raste, odlučio je zamijeniti ga zdravim sjemenom. Svaki od vas - osim Džima. Svi ste mi donijeli biljke i cvijeće od vašega sjemena, a ne od moga. Jedino je Džim prihvatio neuspjeh i imao dovoljno hrabrosti i poštenja da mi donese praznu teglu. Vi ste svi tražili uspjeh pod svaku cijenu, a Džimu je njegovo poštenje bilo važnije od uspjeha. Zbog toga je on danas generalni direktor.” I nastavi:

“Ako sijete poštenje, požnjet ćete povjerenje.

Ako sijete dobrotu, požnjet ćete prijateljstvo.

Ako sijete poniznost, požnjet ćete pravu veličinu.

Ako sijete jednostavnost, požnjet ćete trajnu radost.

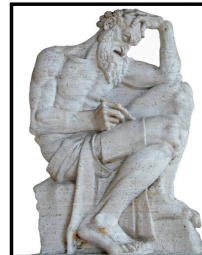
Ako sijete otvorenost, požnjet ćete respekt.

Ako sijete odanost, požnjet ćete uspjeh.

Ako sijete oprostaj, požnjet ćete pomirenje.

Ako sijete iskrenost i ljubav, požnjet ćete vječnu radost i sreću.

Zato pazite što sijete, jer to će vam odrediti što ćete kasnije žeti.”

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

III. VAZMENA NEDJ. - 14.IV.2013.

Broj: 16(310)

Šimune Ivanov, ljubiš li me?

Da, Gospodine,
ti znaš da te volim.

Evandjelje Iv 21, 1-19

**SVJEDOCI VJERE
u hrvatskom narodu**

**Službenica Božja
m. KLAUDIJA BOELLEIN
(1875-1952)**

Rođena je 17. siječnja 1875. u Đakovu od oca Janka – Ivana i majke Slave rođ. Hrvat. Otac joj je rano umro, u 30. god. života. Imala je sestru i dva brata. »Oba dječaka su umrla, a djevojčice, Melita–Justina i Jerina–Matilda, ostale su s majkom koja je ostala udovica u 23. godini. Nakon pet godina udovištva udala se za poručnika Ljubomira pl. Radojkovića, te se s djevojčicama preselila u Zagreb, gdje joj je otac Mirko Hrvat bio od 1861. narodni zastupnik, da bi 1883. g. postao predsjednik Hrvatskog sabora.«

Prije odlaska u Zagreb djevojčice su pohađale školu kod sestara sv. Križa u Đakovu, a u Zagrebu ih je djed poslao sestrama milosrdnicama da prime što bolji odgoj i naobrazbu. Od 1885. Jerina pohađa i Glazbeni zavod u Gundulićevoj ulici. Bila je vrlo nadarena i svestrano izobražena. Ipak je djed Dragutin Boellein bio zabrinut zbog posvećenijeg zanemarivanja vjerske prakse. Djed Mirko i majka bili su potpuno indiferentni prema vjerskim stvarima. »No jedan je poseban događaj obilježio mladu Jerinu za čitav život: dne 1. svibnja 1887., u crkvi Sv. Vinka, primila je sakrament prve pričesti. Doživjela je mistično iskustvo Boga duboko prisutnog u svojoj duši, te je u tom stanju ostala nekoliko sati, posve otrgnuta od svega stvorenoga. «Od tada se Jerina sve više otvarala Božjem djelovanju i s punoljetnošću počela obavljati vjersku praksu. Pridružila joj se i sestra Melita. Kad im je poočim, kao časnik, dobio premještaj u Budimpeštu cijela obitelj se preselila u Peštu. Tu je kod Jerine dozrela svijest o posebnom izabranju: shvatila je da ju Bog poziva na apsolutno predanje u Njegovu službu. Odlučila je stupiti u uršulinski samostan u Varaždinu kamo je stigla 4. travnja 1904. g. u tridesetogodišnjem životu. Jednostavno je otišla, ostavivši majci samo poruku gdje se nalazi. Majka joj nikada nije napisala ni riječ, niti ju je ikada posjetila, ali joj je poslala potpunu opremu kao za udaju.

U novicijatu je Jerina dobila ime Marija Klaudija od Bezgrješnog Začeca. Nakon zavjeta 1906. dobila je službu u školi: sviranje, crkveno i narodno pjevanje, njemački jezik. Tijekom godina vršila je i druge dužnosti: glavarica samostana i ravnateljica škole, odgojiteljica novakinja i mladih sestara, ekonomica, tajnica. Bila je od svih obožavana, iako je bila zahtjevana.

God. 1929. po posebnom Božjem nadahnuću, prikazuje se za žrtvu za obraćenje Rusije. 1941. obolijeva od tifusa. Trpjela je kao blago janje bez ijedne pritužbe, strpljivo, herojski, bez zahtjeva. Umrla je u Varaždinu 3. veljače 1952.

godine. Odmah se pronio glas: »Umrla je svetica!« Jedna joj je učenica stavila na grob ploču s natpisom:

»3. II. 1952. Umrla je na glasu svetosti
MAJKA KLAUDIJA BOELLEIN.
Prošla je svijetom čineći dobro.«

preneseno sa: www.ursulinke.hr

Evo jedne misli i preporuke m. Klaudije:

Osobito vam stavljam na srce da se pouzdajete u očinsku Providnost Božju. Kad bi to ljudi znali, ne bi bilo toliko žalosti i očaja. Nastojte time tješiti žalosne – a djeci već zarana duboko to usadite u srce.

Priča, ali ne samo....

S J E M E

Jedan uspješni biznismen ušao je u duboku starost i shvatio kako je došlo vrijeme da ga netko zamijeni. Umjesto da sam izabere svoga nasljednika među svojim pomoćnicima ili svojom obitelji, odlučio je učiniti nešto neuobičajeno. Pozvao je sve potencijalne kandidate, financijske direktore, šefove odjela i pogona, blagajnike, osobne savjetnike i održao im sljedeći govor:

»Dragi prijatelji, došlo je vrijeme da ja završim moj radni vijek i odem u zasluženu penziju. Također, sada je najbolje odrediti novog generalnog direktora koji će voditi našu firmu u budućnosti... Odlučio sam da to bude jedan od vas.»

Mladi perspektivni šefovi bili su zbunjeni...

»Dat ću svakome od vas po jedno sjeme. To je vrlo specijalno sjeme. Želim da ga posadite i zalijevate i da se ponovno okupimo sljedeće godine kako bismo vidjeli što ste učinili s njim. Tada ću odlučiti tko će biti moj nasljednik.»

* * * * *

Na tome je sastanku bio i Džim i kao svi prisutni dobio je sjemenku. Kada je stigao kući, podijelio je sa svojom ženom direktorovo razmišljanje i oni odlučili su zajedno njegovati sjeme iz kojega će niknuti biljka. Pronašli su lijepu teglu, stavili gnojivo, uzeli termometar, pročitali nekoliko knjiga o njegovanju biljaka i živjeli u ritmu novosti iz tegle. Svakoga su dana zalijevali zemlju i nestrpljivo iščekivali da nešto iznikne. Nakon tri tjedna, neki od Džimovih kolega već su počeli u uredu govoriti o biljci koja raste. I Džim je sa suprugom svakodnevno gledao u teglu, ali se ništa nije događalo. Prošlo je četiri, pet tjedana i još uvijek ništa.

Sada se već naveliko diskutiralo o biljkama. Na zajedničkim ručkovima razmjenjivale su se praktične ideje o brzom rastu i Džim je shvatio kako jedino kod njega nema ničega i da je jedino on neuspješan. Ni šest mjeseci kasnije ništa nije niknulo u Džimovoj tegli. Počeo je vjerovati kako je u nečemu pogriješio. Možda previše vode ili loše gnojivo ili pak nešto drugo, što nije mogao objasniti.